DERINIMO PAŽYMA

Dėl Lietuvos Respublikos Vyriausybės nutarimo „Dėl Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2010 m. gegužės 4 d. nutarimo Nr. 511 „Dėl institucijų atliekamų priežiūros funkcijų optimizavimo“ pakeitimo projekto (Nr.: 26-4319)

Eil. Nr.	Institucijos, su kuria derinta, pavadinimas, rašto data ir numeris	Pastabos ir pasiūlymai	Žyma apie pastabas ir pasiūlymus, į kuriuos nebuvo atsižvelgta arba atsižvelgta iš dalies
1.	**Lietuvos Respublikos kultūros ministerija** 2026-04-03 raštas Nr. S-709	Į atnaujintą Ūkio subjektų veiklos priežiūrą atliekančių subjektų sąrašo (toliau - Sąrašas) redakciją siūloma įtraukti Lietuvos kino centrą prie Lietuvos Respublikos ministerijos (toliau – LKC), motyvuojant tai tuo, kad pagal Lietuvos Respublikos kino įstatymo 13 straipsnio 4 dalies nuostatą LKC yra įgaliota atlikti šio įstatymo kino filmų viešo rodymo reikalavimų ir kino filmų registravimo Filmų registre registro informacinėje sistemoje tvarkos priežiūrą. Kultūros ministerijos nuomone, minėta Kino įstatymo 13 straipsnio 4 dalies nuostata yra *per siaura*, lyginant su Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatyme įtvirtinta ūkio subjektų veiklos priežiūros administracinių veiksmų imtimi, kuri apima teisės aktų laikymosi kontrolę, patikrinimų atlikimą, poveikio priemonių (sankcijų) taikymą, privalomų nurodymų teikimą. Šioje situacijoje būtina pabrėžti, kad įgyvendindamas Kino įstatymo jam deleguotus įgaliojimus, LKC atlieka formalių Kino įstatymo reikalavimų vykdymo, o ne reguliacinio pobūdžio ūkio subjektų veiklos priežiūrą. Lietuvos Respublikoje veikla kino srityje nėra licencijuojama, nėra įtvirtintų specialiųjų veiklos leidimų - filmą viešai rodyti turi teisę bet kuris subjektas (ypač neatlygintinai). Tokiai veiklai pakanka reikiamų kūrinio panaudojimo teisių, bet ne ūkinės veiklos leidimų. Pagal Lietuvos Respublikos kultūros ministro 2012 m. gegužės 8 d. įsakymu Nr. ĮV-320 „Dėl Lietuvos kino centro prie kultūros ministerijos nuostatų“ patvirtintus nuostatus LKC įgyvendina valstybės politiką kultūros ministrui	Kultūros ministerijos argumentacija pernelyg susiaurina tiek–VAĮ, tiek Kino įstatymo nuostatų turinį ir jų taikymo apimtį. Vertinant sistemiškai, yra pagrindas laikyti LKC ūkio subjektų veiklos priežiūrą atliekančiu subjektu. Pirma, pagal VAĮ sampratą ūkio subjektų veiklos priežiūra nėra siejama vien su licencijavimu ar plačios apimties reguliavimu. Esminis kriterijus – ar subjektas vykdo teisės aktų laikymosi kontrolę, t. y. ar turi įgaliojimus tikrinti, kaip laikomasi ūkio subjektui priskirtų teisės aktų reikalavimų (VAĮ 31 str. 1 d.). Kino įstatymo 13 str. 4 d. LKC aiškiai pavesta vykdyti kino filmų viešo rodymo reikalavimų ir registravimo tvarkos priežiūrą. Tai nėra vien „formali funkcija“ – tai teisės aktų laikymosi kontrolė konkrečioje ūkinės veiklos srityje (filmų viešas rodymas), kuri atitinka VAĮ vartojamą priežiūros sampratą. Antra, argumentas, kad veikla kino srityje nėra licencijuojama, nėra teisiškai reikšmingas. VAĮ IV skyrius taikomas visoms ūkinės veiklos formoms, nepriklausomai nuo to, ar jos yra licencijuojamos. Priežiūra gali būti vykdoma ir nelicencijuojamoje veikloje, jeigu egzistuoja privalomi teisės aktų reikalavimai (šiuo atveju – dėl filmų registravimo ir viešo rodymo sąlygų). Todėl vien licencijavimo nebuvimas nepaneigia priežiūros funkcijos egzistavimo. Trečia, LKC atliekama priežiūra turi reguliacinį poveikį. Filmų registravimo ir viešo rodymo reikalavimų laikymasis yra privaloma sąlyga teisėtam veiklos vykdymui. Tokia priežiūra daro tiesioginę įtaką ūkio subjektų elgsenai rinkoje. Net jei praktikoje sankcijų taikymas yra ribotas ar deleguotas kitoms

		pavestose Lietuvos kultūros sklaidos, materialiojo ir nematerialiojo kultūros paveldo, profesionaliojo bei mėgėjų meno srityse, jo veikla faktiškai orientuota į kino valstybinio finansavimo administravimą, ekspertinį vertinimą ir kino sektoriaus skatinimą. Kultūros ministerijos nuomone, formalizavus LKC kaip ūkio subjektų veiklos priežiūrą atliekančio viešojo administravimo subjekto statusą, šiai institucijai ženkliai ir nepagrįstai padidėtų administracinė našta, išryškėtų specifinių administracinių gebėjimų trūkumas. Siekiant tinkamai įgyvendinti šiai institucijai iš esmės naujas Viešojo administravimo įstatyme įtvirtintas ūkio subjektų veiklos priežiūros funkcijas, LKC reikės papildomų administracinių, žmogiškųjų ir finansinių resursų, kurie nėra suplanuoti, o jų naudojimas iš esmės būtų neproporcingas, atsižvelgiant į atliekamų funkcijų apimtį. Apibendrindama anksčiau pasakytą, Kultūros ministerija siūlo išbraukti iš Sąrašo 37 punktą – „37. Lietuvos kino centras prie Kultūros ministerijos“.	institucijoms, tai nepaneigia pačios priežiūros funkcijos buvimo. Argumentai dėl administracinės naštos ar papildomų resursų poreikio nėra teisiniai kriterijai sprendžiant dėl subjekto priskyrimo prie priežiūrą atliekančių subjektų. Institucijos statusas nustatomas pagal jai pavestas funkcijas, o ne pagal tai, ar jai patogu jas įgyvendinti. Be to, LKC jau vykdo atitinkamas priežiūros funkcijas pagal specialųjį įstatymą, todėl įtraukimas į sąrašą nekeičia funkcijų apimties, o tik užtikrina jų sistemišką taikymą pagal VAĮ.
2.	**Transporto kompetencijų agentūra** 2026-04-20 raštas Nr. 10-303	Atkreipiame dėmesį, kad Agentūros civilinės aviacijos sektoriaus ūkio subjektų veiklos priežiūra yra vykdoma vadovaujantis 2018 m. liepos 4 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (ES) 2018/1139[1] ir jo deleguotuosiuose bei įgyvendinamuosiuose Europos Komisijos reglamentuose nurodytais tikslais ir principais, kurie yra tiesioginio taikymo ir imperatyvūs. Pagrindinis Reglamento (ES) 2018/1139 tikslas – nustatyti ir išlaikyti vienodą aukštą civilinės aviacijos saugos lygį. Tuo tikslu Europos Sąjungos aviacijos saugos agentūra nuolat ir periodiškai vykdo Agentūros vykdomos veiklos ūkio subjektų priežiūros srityje patikrinimus ir atitinkamai vertina (2 kartus per metus) Agentūros turimus žmogiškuosius resursus ir jų	**Iš dalies atsižvelgta.** Aprašo 12.3 p. (patikslintame Apraše 11.3.1.-11.3.9 p.) suteiktas rekomendacinis pobūdis, panaikintas 11 p. Pastaboje keliami argumentai dėl specifinio civilinės aviacijos sektoriaus reguliavimo ir ribotų išteklių yra suprantami, tačiau jie nesudaro pakankamo pagrindo visas Aprašo 9–14 punktų nuostatas paversti rekomendacinėmis. Reglamentas (ES) 2018/1139 nustato aukštus ir imperatyvius aviacijos saugos standartus, tačiau jis nereglamentuoja nacionalinių priežiūros institucijų veiklos vertinimo, patikrinimų naštos matavimo ar horizontalių valdymo priemonių, tokių kaip rodiklių sistema ar atskaitomybė. Tai reiškia, kad Aprašo nuostatos nėra konkuruojančios ar prieštaraujančios ES teisei – jos veikia papildomai,

[1] 2018 m. liepos 4 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2018/1139 dėl bendrųjų civilinės aviacijos taisyklių, ir kuriuo įsteigiama Europos Sąjungos aviacijos saugos agentūra, iš dalies keičiami Europos Parlamento ir Tarybos reglamentai (EB) Nr. 2111/2005, (EB) Nr. 1008/2008, (ES) Nr. 996/2010, (ES) Nr. 376/2014 ir direktyvos 2014/30/ES ir 2014/53/ES bei panaikinami Europos Parlamento ir Tarybos reglamentai (EB) Nr. 552/2004 ir (EB) Nr. 216/2008 bei Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 3922/91, su visais pakeitimais.

		pakankamumą priežiūros institucijos funkcijų tinkamo vykdymo užtikrinimui. Pažymime, kad Nutarimo projektu keičiamo Institucijų atliekamų priežiūros funkcijų optimizavimo gairių aprašo (toliau – Aprašas) 9-14 punktuose nustatomi įpareigojimai ūkio subjektų veiklos priežiūrą atliekančioms institucijoms ženkliai padidins administracinę naštą Agentūrai ir turės tiesioginę įtaką ir taip šiuo metu ribotiems ir trūkstamiems žmogiškiesiems resursams bei padidins papildomų žmogiškųjų resursų poreikį. Pirmiau minėti reikalavimai betarpiškai įtakos ūkio subjektų veiklos priežiūrą atliekančių Agentūros darbuotojų tiesiogines funkcijas ir savalaikį paslaugų suteikimą prižiūrimiems ūkio subjektams dėl specifinių administracinių gebėjimų trūkumo, o taip pat ir dėl dalies funkcijoms vykdyti numatyto laiko paskyrimo administracinio pobūdžio reikalavimų vykdymui bei užtikrinimui. Taip pat paminėtina, kad Aprašo pirmiau minėtais punktais sukuriami papildomi įpareigojimai institucijoms turės tiesioginę įtaką ne tik pačiai Agentūrai, bet ir Agentūros prižiūrimiems ūkio subjektams atsižvelgus į tai, kad atlyginimo dydis už teikiamas Agentūros paslaugas yra nustatomas (apskaičiuojamas) vadovaujantis ekonomiškai pagrįsta paslaugos savikaina, todėl padidėjus su paslaugos teikimu susijusių funkcijų apimtims ir žmogiškiesiems resursams, atitinkamai padidės finansinė našta ir prižiūrimiems ūkio subjektams. Atsižvelgus į tai, siūlytina nustatyti, kad Aprašo 9–14 punktuose įtvirtintos nuostatos yra rekomendacinio pobūdžio.	stiprindamos ūkio subjektų priežiūros kokybės valdymą nacionaliniu lygmeniu. Aprašo 9–14 punktai nenustato naujų materialinių priežiūros funkcijų – jie įtvirtina tik veiklos matavimo, planavimo ir atskaitomybės principus. Kitaip tariant, jie nekeičia priežiūros turinio ar intensyvumo, o tik sukuria instrumentus šiai veiklai vertinti ir optimizuoti. Todėl teiginys, kad šios nuostatos „atitrauks“ darbuotojus nuo tiesioginių funkcijų, yra iš dalies nepagrįstas – tinkamai įgyvendintos jos, priešingai, leidžia efektyviau paskirstyti išteklius ir sumažinti perteklinius patikrinimus. Argumentas dėl žmogiškųjų išteklių trūkumo negali būti laikomas pakankamu atsisakyti standartizuoto veiklos vertinimo. Būtent ribotų išteklių kontekste tampa kritiškai svarbu turėti aiškius rodiklius, leidžiančius įvertinti, ar ištekliai naudojami efektyviai, kur susidaro didžiausia našta ir kokios priežiūros formos duoda didžiausią rezultatą. Be tokių duomenų sprendimai dėl resursų paskirstymo iš esmės lieka nepakankamai pagrįsti. Dėl galimo poveikio ūkio subjektams per paslaugų kainodarą – pažymėtina, kad Aprašo nuostatos kaip tik yra orientuotos į administracinės naštos mažinimą (pvz., per patikrinimų trukmės, dažnumo ar metodų optimizavimą). Ilgalaikėje perspektyvoje tai sudaro prielaidas mažinti bendrą reguliacinę naštą, o ne ją didinti. Trumpalaikis administracinių procesų adaptavimas nebūtinai lemia reikšmingą ar sisteminį kaštų augimą. Siūlymas šias nuostatas paversti rekomendacinėmis iš esmės paneigtų jų tikslą. Jei rodiklių nustatymas, patikrinimų naštos skaičiavimas ir atskaitomybė būtų tik pasirenkami, skirtingos institucijos taikytų nevienodus standartus arba jų visai netaikytų. Tai lemtų fragmentuotą praktiką, neleistų palyginti institucijų veiklos ir apsunkintų priežiūros sistemos tobulinimą nacionaliniu mastu. Svarbu pabrėžti, kad Aprašo nuostatos yra pakankamai lanksčios – jos leidžia institucijoms pačioms pasirinkti rodiklių formuluotes, duomenų rinkimo apimtį ir

			metodus, atsižvelgiant į jų veiklos specifiką, įskaitant aukštai reguliuojamus sektorius, tokius kaip civilinė aviacija. Tai reiškia, kad jos gali būti įgyvendinamos proporcingai, nepažeidžiant specialiojo sektoriaus reguliavimo reikalavimų.
3.	**Lietuvos kino centras prie Kultūros ministerijos** 2026-04-01 raštas Nr. S-267	Lietuvos kino centras prie Kultūros ministerijos (toliau – LKC) išnagrinėjo gautą derinti Lietuvos Respublikos Vyriausybės nutarimo „Dėl Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2010 m. gegužės 4 d. nutarimo Nr. 511 „Dėl institucijų atliekamų priežiūros funkcijų optimizavimo“ pakeitimo“ projektą (toliau – Nutarimo projektas) ir pažymi, kad nesutinka su jame išdėstytu siūlymu į Ūkio subjektų veiklos priežiūrą atliekančių viešojo administravimo subjektų (toliau – Priežiūrą atliekantis subjektas) sąrašą įtraukti LKC. Savo išvadą grindžiame tiek teisinio reglamentavimo, tiek LKC, kaip viešojo sektoriaus organizacijos veiklos ypatumais. Pagrindiniai teisės aktai, reglamentuojantys LKC veiklą yra Lietuvos Respublikos kino įstatymas ir LKC nuostatai. Šie dokumentai įtvirtina esmines LKC vykdomas funkcijas bei keliamus reikalavimus. Paminėtina, kad Kino įstatymo 4 straipsnio 2 dalyje yra išdėstytos LKC funkcijos: „2. Lietuvos kino centras: 1) dalyvauja formuojant valstybės kino politiką; 2) įgyvendina valstybės kino politiką, atlieka šiame įstatyme ir kituose teisės aktuose jam pavestas funkcijas; 3) skiria kino valstybinį finansavimą ir kontroliuoja jo naudojimą bei atsiskaitymą už jį; 4) skiria valstybės stipendijas kino kultūros ar meno kūrėjams; 5) vykdo kino edukacijos ir kino kultūros sklaidos veiklas; 6) renka ir skelbia informaciją ir statistiką apie Lietuvos kiną;	Kino įstatymo 4 str. 2 d. 8 p. aiškiai nustatyta, kad Lietuvos kino centras prižiūri, kaip juridiniai ir fiziniai asmenys laikosi kino filmų viešo rodymo reikalavimų ir filmų registravimo Filmų registre tvarkos. Tokia funkcija savo turiniu atitinka Viešojo administravimo įstatymo prasme vykdomą teisės aktų laikymosi priežiūrą. VAĮ 31 str. 2 d. nustatyta, kad laikoma, jog viešojo administravimo subjektas vykdo ūkio subjektų veiklos priežiūrą, jeigu atlieka ūkio subjektų veiklos patikrinimus. Kino įstatyme LKC suteikti įgaliojimai prižiūrėti teisės aktų reikalavimų laikymąsi suponuoja ir faktinį tikrinimo bei vertinimo funkcijos vykdymą. Aplinkybė, kad kino veikla nėra licencijuojama, savaime nepaneigia ūkio subjektų veiklos priežiūros vykdymo. Ūkio subjektų priežiūra pagal VAĮ nėra siejama tik su licencijavimo sistema ar poveikio priemonių taikymu – pakanka teisės aktų laikymosi kontrolės funkcijos. Tai, kad didžioji LKC veiklos dalis yra susijusi su kultūros politikos įgyvendinimu, nepaneigia atskirų priežiūros funkcijų egzistavimo. Į sąrašą įtraukiami subjektai vertinami pagal tai, ar jie vykdo bent dalį ūkio subjektų veiklos priežiūros funkcijų, o ne pagal dominuojantį institucijos veiklos pobūdį. Nutarimo ir Aprašo nuostatos nesukuria naujų LKC priežiūros funkcijų ar naujo teisinio režimo, o tik nustato bendrus priežiūros veiklos organizavimo principus subjektams, kurie tokias funkcijas jau vykdo pagal specialiuosius teisės aktus. Argumentai dėl ribotų žmogiškųjų ar finansinių išteklių nėra pakankamas pagrindas neįtraukti institucijos į sąrašą, nes Aprašo nuostatos taikomos proporcingai, o dalis jų yra rekomendacinio pobūdžio. Be to, Nutarimas nereikalauja steigti naujų struktūrinių padalinių ar kurti naujų priežiūros mechanizmų.

		7) suteikia filmų indeksus pagal žiūrovų amžiaus cenzą filmams, kuriuos ketinama rodyti kino teatruose; 8) prižiūri, kaip juridiniai ir fiziniai asmenys laikosi šio įstatymo kino filmų viešo rodymo reikalavimų ir kino filmų registravimo Filmų registre tvarkos; 9) kaupia kino paveldą ir užtikrina jo prieinamumą.“ Kino įstatymo 13 straipsnio 4 dalyje suformuluota nuostata turi tiesiogines sąsajas su 4 straipsnio 2 dalies 7 ir 8 punktais, tačiau svarbu akcentuoti, kad iš esmės LKC nustatytos funkcijos yra politikos įgyvendinimo ir skatinamojo pobūdžio ir nesusijusios su ūkio subjektų veiklos priežiūra ar kontrole, kaip ji apibrėžta Viešojo administravimo įstatyme. LKC didžiąja savo veiklos apimtimi užtikrina kino valstybinio finansavimo administravimą, taip pat rūpinasi kino kultūros sklaida, kino paveldo klausimais. Minėta Kino įstatymo 13 straipsnio 4 dalies nuostata apima tik formalių įgaliojimų LKC nustatymą, siekiant nustatyti, kuri institucija koordinuoja įtvirtintų reikalavimų filmų rodymui (**tačiau ne ūkio subjektų veiklos priežiūrai**) laikymąsi. Lietuvoje filmą viešai rodyti turi teisę bet kuris subjektas (ypač neatlygintinai), jei turi įgijęs tam reikiamas teises (kūrinio panaudojimo). Pagal Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymą, ūkio subjektų veiklos priežiūra apima teisės aktų laikymosi kontrolę; patikrinimų atlikimą; poveikio priemonių (sankcijų) taikymą; privalomų nurodymų teikimą. Pažymime, kad LKC nevykdo tokio pobūdžio funkcijų, nes neatlieka planinių ar neplaninių ūkio subjektų patikrinimų; nevykdo reguliacinės priežiūros kino rinkos dalyviams, nes veikla kino srityje nėra licencijuojama, nėra įtvirtintų specialiųjų veiklos leidimų. LKC veiklos pobūdis – kultūros politikos įgyvendinimas, kino srities profesionalios raidos kūrybos ir menine prasme skatinimas, o ne kino srityje veikiančių	LKC įtraukimas į sąrašą užtikrintų vienodą priežiūros funkcijų vykdymo standartų taikymą visiems viešojo administravimo subjektams, kurie pagal specialiuosius įstatymus vykdo teisės aktų laikymosi priežiūrą ūkio subjektų atžvilgiu.

		subjektų priežiūra. Remiantis LKC nuostatais LKC veikia kaip kultūros politikos įgyvendinimo institucija, jo veikla orientuota į kino valstybinio finansavimo administravimą, ekspertinį vertinimą ir kino sektoriaus skatinimą. Net ir tais atvejais, kai LKC vertina projektų įgyvendinimą, tikrina valstybės biudžeto lėšų panaudojimą kino projektams įgyvendinti, ši veikla didžiąja dalimi yra sutartinių įsipareigojimų kontrolė, o ne ūkio subjektų veiklos priežiūra viešojo administravimo prasme. LKC įtraukimas į Priežiūrą atliekančių subjektų sąrašą neatitiktų faktinio institucijos veiklos pobūdžio; galėtų sukelti teisinį neapibrėžtumą dėl LKC kompetencijų ribų pagal esamą reglamentavimą; iškreiptų LKC kaip kultūros politikos įgyvendinimo institucijos statusą. Be to, LKC yra labai maža viešojo sektoriaus organizacija, kuri dėl jai skiriamų ribotų išteklių bei keliamų veiklos tikslų kultūros politikos srityje, neturėtų papildomų žmogiškųjų išteklių ir reikiamo finansavimo, siekiant tinkamai įgyvendinti Priežiūrą atliekantiems subjektams keliamus reikalavimus. Vadovaudamiesi išdėstytais argumentais, prašytume į juos atsižvelgti ir atsisakyti siūlymo Nutarimo projektu numatomame tvirtinti Ūkio subjektų veiklos priežiūrą atliekančių viešojo administravimo subjektų sąraše įtraukti - LKC - ir atitinkamai jame išbraukti sąrašo 37 punktą – „37. Lietuvos kino centras prie Kultūros ministerijos“. Kitų pastabų ir pasiūlymų Nutarimo projektui neturime.	
4.	**Narkotikų, tabako ir alkoholio kontrolės departamentas** 2026-04-02 raštas Nr. S-414	2. Dėl Aprašo 14.2 punkto. Neplaniniai patikrinimai atliekami tik esant VAĮ numatytam pagrindui. Neplaniniai patikrinimai paprastai skirti konkrečiai situacijai ar galimam pažeidimui įvertinti, todėl jų eiga, trukmė ir ūkio subjekto patiriama administracinė našta kiekvienu atveju gali labai skirtis. Be to, administracinės naštos apskaičiavimui gali prireikti papildomų duomenų iš tikrinamų ūkio subjektų, taip sukuriant papildomą ir neproporcingą administracinę naštą ūkio subjektui, teikiančiam atsakymą į Departamento paklausimą.	**Neatsižvelgta.** Aprašo 14.2 p. (patikslinto projekto 12.2 p.) įtvirtintas neplaninių patikrinimų naštos skaičiavimo modelis yra būtent sukurtas taip, kad išvengtų perteklinės administracinės naštos, kuri minima pastaboje. Skirtingai nei planinių patikrinimų atveju neįskaičiuojamas pasiruošimo laikas (Ti), vertinamas tik faktinis patikrinimo metu sugaištas laikas (T), naudojamas vidutinis statistinis šalies valandinis bruto darbo užmokestis (L). Tai reiškia, kad modelis remiasi priežiūrą atliekančio subjekto **turimais duomenimis**

			(patikrinimo trukme) ir **viešai prieinama statistika**, o ne individualiais ūkio subjektų duomenimis. Formulė PNn = (2 × T) × L yra paremta proporcingumo logika ir nereikalauja jokio papildomo informacijos rinkimo iš ūkio subjektų. Koeficientas „2 × T“ atspindi tipinius ūkio subjekto laiko kaštus, todėl nereikia apklausti ūkio subjektų, nereikia rinkti individualių finansinių ar organizacinių duomenų, eliminuojama pastaboje minima papildoma administracinė našta. Neplaninių patikrinimų kintamumas nėra kliūtis, o priešingai – argumentas naudoti būtent tokį modelį. Standartizuota formulė leidžia užtikrinti palyginamumą tarp institucijų ir laikotarpių, identifikuoti bendras tendencijas, vertinti, ar neplaniniai patikrinimai nėra pertekliniai. Atsisakius vertinti neplaninių patikrinimų naštą, būtų pažeistas proporcingumo principas, kylantis iš VAĮ, nes dalis priežiūros veiklos (dažnai jautriausia ūkio subjektams) liktų neįvertinta, nebūtų galima objektyviai įvertinti bendros priežiūros naštos.